

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่สุดของคนที่ทำให้คุณสามารถรู้
ความต้องการของกันและกัน ความรู้ ความรู้สึก ความคิด อารมณ์
ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ นี้ถ่ายทอดจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งได้ก็เพราะ
ภาษา (มยุรี สุขวิวัฒน์ 2515 : 61) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในัจจุบันนี้ โลก
มีความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยีในด้านการสื่อสารและ
คมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกต้องมีการติดต่อกัน เพื่อ
สร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เพื่อการติดต่อธุรกิจและเพื่อประโยชน์
ในการศึกษา มีการแลกเปลี่ยนความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ จึงจำเป็นต้อง
ต้องมีภาษากลางเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายระหว่างประเทศ
ต่าง ๆ ขึ้น ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางภาษาหนึ่งในองค์กรสหประชาชาติ
และยังเป็นภาษาสากลหรือภาษากลางของโลก (บุญเสริม ฤทธิภิมย์ 2519
: 53) ซึ่งมีผู้ใช้สื่อความหมายทั้งด้านความคิดความเข้าใจมากเป็นอันดับที่สาม
ในจำนวนภาษาที่ใช้กันอยู่ทั้งหมด (Delury 1976 : 204) ประเทศต่าง ๆ
จึงเปิดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกันส้างแพร่หลาย

สำหรับประเทศไทยมีความรู้และนักการศึกษาต่างก็เข้าใจถึง
ความจำเป็นในข้อนี้ จึงจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน
โดยจัดให้มีการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา ตลอด
ระยะเวลาอันยาวนานที่เปิดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
นั้น จุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เปลี่ยนแปลงมาตามลำดับ
ซึ่งส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย จะเห็นได้
จากเดิมเรามีจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพียงเพื่อให้เด็กเรียน

อ่านออกและเขียนได้เราจึงใช้วิธีสอนแบบแปลและจกจากกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางไวยากรณ์ เราถือว่าผู้ที่รู้กฎเกณฑ์และจกจากคำศัพท์ซึ่งมีความหมายแปลเป็นภาษาไทยไคมาก ๆ นั้นคือครูภาษาอังกฤษ เราส่งเสริมให้นักเรียนอ่านประโยคภาษาอังกฤษแล้วแปลออก เป็นภาษาไทยคำต่อคำบางหรือแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษบาง โดยเรามีความเชื่อว่านักเรียนสามารถแปลภาษาหนึ่งออกไปเป็นอีกภาษาหนึ่งได้ก็จะช่วยให้นักเรียนสามารถพูดภาษาได้เอง มีไคคำนี้ถึงระบบเสียงของภาษาซึ่งแตกต่างจากเสียงในภาษาไทยเลย (บุญมี เสริมทรัพย์ 2509 : 50) ครั้นต่อมา นักจิตภาษาศาสตร์มีความเชื่อเกี่ยวกับขบวนการรับรู้ภาษาว่าภาษา เป็น เรื่องของนิสัย เทคนิคการสอนก็ใช้วิธีการ เลียนแบบและท่องจำและให้สิ่งเร้ากับการตอบสนอง เพื่อให้นิสัยใหม่ฝังตัวลงไปไค หลังจากนั้นอีกไม่นานความเชื่อเกี่ยวกับภาษาก็เปลี่ยนแปลงไปอีก ภาษาถูกมองในแง่ที่เป็นระบบเสียงและโครงสร้างที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ความมุ่งหมายในการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงมุ่งให้นักเรียนมีความสามารถในการฟังและการพูด (พวงเพ็ญ อินทรประวัต 2522 : 20) จากความเชื่อและมุ่งหมายที่แตกต่างกันนั้นเอง ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษใช้วิธีการซึ่งแตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะศตวรรษที่ 20 นี้ไคมีการถกเถียงกันมาโดยตลอดว่าวิธีสอนไคที่จะเหมาะสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ ไคมีการค้นคว้าวิจัยในกานต่าง ๆ เพื่อหาคำตอบและข้อยุติในเรื่องนี้ จากผลการวิจัยส่วนใหญ่แสดงให้เห็นว่าวิธีสอนวิธีไควิธีหนึ่งจะเสริมทักษะกานไคกานหนึ่งสูงกว่าอีกวิธีหนึ่ง กังทอลเลินท์ (Tallent 1962 : 2392) ซีซิล (Cecil 1969 : 2252A) และจอร์จ จีวะกุล (2512 : 54-55) ไคเปรียบเทียบการสอนภาษาต่างประเทศโดยวิธีเก่าและวิธีใหม่ ไคสรุปผลตรงกันว่าการสอนแบบไวยากรณ์และแปลซึ่ง เป็นวิธีสอนแบบเก่า นั้นช่วยส่งเสริมใหญ่เรียนเกิดทักษะในการอ่านและการเขียนสูงกว่าการสอนแบบใหม่ ส่วนการสอนตามหลักภาษาศาสตร์คือการสอนที่มุ่งให้นักเรียนเรียนการฟังและการพูด ซึ่งเป็นการสอนแบบใหม่ ที่ส่งเสริมการฟังและการพูดของผู้เรียนอย่างเด่นชัด

ดังนั้นถ้าเราปรารถนาให้ผู้เรียนมีความชำนาญในการเรียนรู้ทางโลก ใช้วิธีสอนแบบนั้นฝึกฝนเด็ก คือถ้าเราต้องการให้เด็กของเราเก่งในทางแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยเป็นพิเศษ เราก็ใช้วิธีแบบแปลในการสอนเด็ก หรือถ้าเราต้องการที่จะให้เด็กมีความสามารถในการฟังและพูดภาษาไทยอย่างยอดเยี่ยม เราก็ใช้วิธีสอนแบบฟังและพูด เป็นคน (กานดา ณ ถลาง 2515 : 22) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของปานตา ไช้เทียมวงศ์ (ใน แรมสมร อยุสดาพร เลขา ปิยะอัจฉริยะ และโสภภาพรณ ชยสมบัติ, บรรณาธิการ 2524 : 76) โดยกล่าวถึงความเคลื่อนไหวทางการสอนภาษาต่างประเทศไว้ว่าปัจจุบันครูจะไม่ยึดถือวิธีสอนวิธีเดียว เช่น วิธีตรง (Direct Method) วิธีฟังและวิธีพูด (Audio-Lingual) เป็นต้น แต่จะนำส่วนที่ดีของวิธีตรงหรือวิธีฟังและพูดมาใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาหรือผู้เรียน ไม่ยึดมั่นถือมั่นในวิธีใดวิธีหนึ่งโค่นเรียกวิธีนี้ว่าสังเคราะห์ (Eclecticism) โดยจัดให้สอดคล้องกับลำดับขั้นของการสอนภาษาต่างประเทศที่ถูกต้องตามหลักที่สุด ซึ่งเป็นลำดับเกี่ยวกับที่นักเรียนเรียนภาษาแม่ของตนเองคือเริ่มจากการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน (กานดา ณ ถลาง 2515 : 25) ซึ่งปัจจุบันนี้หลักสูตรใหม่ก็ใช้หลักการนี้อยู่ โดยให้นักเรียนพัฒนาทักษะในการฟังและการพูดก่อนแล้วค่อยขยายไปสู่การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน โดยเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้มากขึ้นนอกเหนือไปจากความเข้าใจโครงสร้างของภาษา ไม่เน้นการท่องจำแค่เน้นความเข้าใจและนำไปใช้ได้ (ปานตา ไช้เทียมวงศ์, ในแรมสมร อยุสดาพร เลขา ปิยะอัจฉริยะ และโสภภาพรณ ชยสมบัติ, บรรณาธิการ 2524 : 75)

การนำทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนไปใช้ขั้นนั้น ทักษะในการฟังและการพูดเราสามารถสื่อสารภาษาท่าทางช่วยให้เข้าใจโดยบางในการสื่อความหมาย ส่วนทักษะการอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่ยากและเราต้องใช้อย่างสม่ำเสมอ การอ่านเป็นทักษะที่เราต้องการให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจถึงแนวคิดของผู้เขียนและในบางครั้งในฐานะเป็นผู้เขียนเราก็ต้องการให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในเรื่องที่เราจะเขียน

การอ่านและการเขียนจำเป็นต่องอาชีพสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่โชแทนเสียงและเป็นระเบียบวิธีการสะกดคำเป็นคำต่าง ๆ ขึ้น ดังนั้นถ้าผู้เขียนและผู้อ่านรู้อาชีพมาก ๆ และสะกดไวยากรณ์ของจะช่วยให้การอ่านและการเขียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น การสะกดคำใหญ่ของจึงควรกลวชันนักเรียนในระยะเริ่มเรียนในท่องจำ โดยให้นักเรียนออกเสียงใหญ่ของก่อนแล้วให้ความหมายของคำและแยกพยางค์ของคำที่จะสอนให้นักเรียนก่อนเพื่อช่วยในการท่องจำ เช่น **father** แยกเป็น **fa - ther** ส่วนคำ **English** แยกเป็น **Eng - lish** แล้วสอนให้เทียบกับคำ **wish** หรือ **fish** จะช่วยให้จำคำ **Ehlish** ได้ง่ายขึ้น โดยเขียนเทียบบนกระดาน (พิมพ์ธรรม เคะะเจริญ 2508 : 3-5)

วิธีดังกล่าวจะช่วยให้เด็กเรียนมีความสามารถในการสะกดคำใหญ่ของยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยให้การอ่านและการเขียนมีประสิทธิภาพขึ้นด้วย องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของการอ่านและการเขียนคือการสะกดคำ การสะกดคำไม่เพียงแต่เป็นความสามารถที่จะเรียงตัวอักษรในแต่ละคำใหญ่ของเท่านั้น หากเกี่ยวข้องกับช่วยให้การอ่านและการเขียนดีขึ้นด้วย (Arvidson 1961 : 1)

ฮอลล์ (Hall 1969 : 435) และบรูคส์ (Brooks 1964 : 168) สนับสนุนว่าการสะกดคำมีความสำคัญยิ่งสำหรับการเขียน ทำให้ทักษะการเขียนดีขึ้น เช่นเดียวกับที่ลูเนเบิร์ก (Lunenburg 1959 : 179) กล่าวว่า การสะกดคำจำเป็นสิ่งที่มีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน การสะกดคำมีผลต่อประสิทธิภาพของการเขียนลง ปัจจุบันแนวโน้มที่จะพิจารณากำหนดหรือตัดสินระดับและคุณภาพของการศึกษาของบุคคลจะตัดสินจากอัตราความถูกต้องในการสะกดคำของบุคคลนั้น

นอกจากนั้นการสะกดคำยังมีความสำคัญต่อการอ่านด้วยเพราะถ้าสะกดคำไม่ถูกต้องก็อ่านไม่ได้ตรงตามความหมายที่แท้จริง จากผลการศึกษาของมอร์ริสันและเพอร์รี่ (Morrison and Perry 1959 : 222-227) รวมทั้งการสรุปผลของเกรย์ (Gray 1948 : 403) โศสรูปไว้ว่าการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับการอ่าน หมายความว่าถ้าเด็กมีความสามารถในการอ่านสูงเด็กจะมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงด้วยหรือเด็กที่อ่านได้ดีนั้นจะเขียนสะกดคำได้ดีด้วย

จากข้อคิดเห็นและผลงานวิจัยของนักการศึกษาทั้งหลายข้างต้น พบว่าการสะกดคำนอกจากจะมีความสำคัญต่อการอ่านและการเขียนแล้วยังมีความสำคัญต่อทักษะการฟังและการพูดอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของฮอลโลว (Hollow 1955 : 158-161) พบว่าความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความสามารถในการฟังมีความสัมพันธ์กันและผลงานการวิจัยในบางส่วนของแจนสกี (Jansky 1971 : 4549A) พบว่าในระดับอนุบาลมีแนวโน้มว่าความสามารถในการพูดจะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความสามารถในการสะกดคำเป็นอย่างยิ่ง

จากที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่าการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเป็นอย่างมากหรืออาจกล่าวได้ว่าการเขียนสะกดคำส่งผลต่อทักษะทางภาษาทั้งหมดไม่เพียงแต่เฉพาะทักษะใดทักษะหนึ่งเท่านั้น ถ้าทักษะในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนทักษะใดทักษะหนึ่งบกพร่องซึ่งสืบเนื่องมาจากความบกพร่องทางการสะกดคำก็จะส่งผลให้ทักษะอื่น ๆ บกพร่องไปควบ เพราะการเรียนรู้ภาษานั้นต้องเรียนทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าความสามารถในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์ต่อกันและกันเป็นอย่างมาก (Seela Chayanavayeechala 1960 : 16)

ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นปัญหาที่พบบ่อยเสมอก็คือการสะกดคำไม่ถูกต้อง ซึ่งไม่เพียงแต่จะพบในบรรดาผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองเท่านั้น แม้ผู้เรียนภาษาของตนเอง เช่นนักเรียนไทยที่เรียนภาษาไทยหรือนักเรียนอเมริกันที่เรียนภาษาอเมริกันก็ยังคงสะกดคำในภาษาของตนไม่ถูกต้องเช่นกัน (สุนทร สุนันท์ชัย 2511 : 18) จากการศึกษาการเขียนสะกดคำของจอห์นสัน (Johnson 1972 : 79A) และบลูมเมอร์ (Bloomer 1956 : 531-535) พบว่าเกิดมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน เช่น by-buy-bye คำที่มีสระประสม เช่น believe สะกดผิดเป็น beleive คำควบกล้ำ เช่น fresh สะกดผิดเป็น flesh ซึ่งฮิลเดรท (Hildreth 1955 : 2) และวอลลินส์ (Vallins 1965 : 6-25)

ไกล่ถ่วงถึงความยุ่งยากและปัญหาในการสะกดคำภาษาอังกฤษว่า เนื่องมาจาก

1. คำบางคำที่สะกดด้วยอักษรเหมือนกัน เช่น *rea* จะออกเสียงต่างกัน เช่น *break cream read*

2. เสียงเดียวกัน เช่น [ei] อาจแทนกับไคด้วยอักษรหลายตัว เช่น *maid say weigh* หรือ [u] เช่น *too book*

3. คำหลายคำที่มีอักษรสองตัวอยู่ติดกันจะไม่ออกเสียงอักษรบางตัว เช่น

b เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียง เมื่ออยู่หลัง *m* ในคำว่า *climb*

h เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียง เมื่ออยู่หลัง *w* ในคำว่า *where*

k เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียง เมื่ออยู่หลัง *n* ในคำว่า *knife*

l เป็นพยัญชนะที่ไม่ออกเสียง เมื่ออยู่หลัง *r* ในคำว่า *half*

4. คำบางคำสะกดไคหลายแบบ เช่น *theater theatre color-colour center-centre*

5. คำบางคำออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน เช่น *too-two break-brake*

6. การสะกดคำเปลี่ยนรูปไปหลังจากเติมวิภक्ति เช่น การเปลี่ยนคำนาม *noise* เป็นคุณศัพท์ *noisy* มักจะสะกดเป็น *noisey* ไม่ได้ตัดตัว *e* ออกเป็นคน

สำหรับนักเรียนไทย ปัญหาการสะกดคำมักยังมีปรากฏอยู่อีกมาก จากการศึกษาขอบกรอบในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในสถาบันฝึกหัดครูของนภพ ทรัพย์ทวีสมบูรณ์ (2516 : 66) พบว่านักเรียนไทยมีปัญหาในการเขียนสะกดคำที่ลงท้ายด้วย *e* เช่น *come* เมื่อเติมวิภक्ति *coming* มักจะสะกดเป็น *comeing* บางครั้งเกิดการสับสนระหว่างคำที่ใช้ *ie* และ *ei* ในการสะกด เช่น *seize* สะกดเป็น *sieze* และการสะกดคำที่มีพยัญชนะซ้อนกัน เช่น *suggest* สะกดเป็น *sugest* คำที่มีตัวสะกดหลายพยางค์ เช่น *examination* สะกดเป็น *exammination* เป็นต้น ส่วนของประไพศรีวงศ์สุรภิศ (2516 : ๑-๑) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการสะกดคำในภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่ามีปัญหาในการสะกดสระมากกว่า

พยัญชนะ เช่น การสะกดคำที่มีสระ **oi** ประสมอยู่ เช่น **receive** สะกด เป็น **recieve** และปัญหาการสะกดคำที่มีพยัญชนะซ้อนกัน เช่น **coffee** สะกด เป็น **cofee** คำที่มีพยัญชนะ **s** ปรากฏอยู่ท้ายคำ เช่น **parents** สะกดเป็น **parent** คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ **sc** เช่น **according** สะกดเป็น **accoding** การเขียนสะกดคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่สะกดต่างกัน เช่น **buy** สะกดเป็น **by** เป็นต้น

จากปัญหาดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยเองยังได้พบว่ามีปัญหาในการสอนการสะกดคำในค่านอื่น ๆ อีกเช่น

ค่านตัวครู ครูผู้สอนภาษาอังกฤษโดยส่วนรวมไม่ค่อยสนใจในการทบทวนการสะกดคำของนักเรียนเท่าที่ควร นักเรียนเขียนผิดครูก็ไม่ได้ตรวจแก้ไขให้ถูกต้อง ซึ่งอาจจะสืบเนื่องมาจากครูมีชั่วโมงในการสอนมาก ตรวจให้นักเรียนทุกคนไม่ทันหรือไม่สามารถตรวจด้วยตนเองได้ อาจจะให้นักเรียนตรวจกันเอง ทำให้นักเรียนขาดความละเอียดรอบคอบในการตรวจงานทำให้นักเรียนจำคำที่ผิด ๆ ไปได้

ค่านวิธีสอน ครูขาดเทคนิคการสอนการสะกดคำที่จะช่วยในการจำหรือใช้เทคนิคการสอนที่จำเจ ซ้ำซาก น่ารำเปื้อ เช่น ให้นักเรียนจดคำศัพท์บนกระดานแล้วให้สะกดเป็นการบ้าน ใครสะกดไม่ได้อีกก็ทำโทษโดยการตีหรือหักคะแนน ไม่มีการใช้กิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนสนใจ ทำให้นักเรียนไม่ชอบหรือ เกิดจรรยาที่ จะสะกดคำศัพท์และบางทีอาจจะก่อให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเลยทีเดียว

ค่านตัวนักเรียน นักเรียนเขียนคำภาษาอังกฤษผิดกันมากหรือบางทีคำที่เคยเขียนไปแล้วกลับมาเขียนใหม่ก็ลืมเขียนไม่ได้ ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากนักเรียนขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอ เพราะนักเรียนในแต่ละห้องมีจำนวนมากเกินไป ครูไม่สามารถสอดส่องดูแลสถานการณ์การสะกดคำได้อย่างทั่วถึง ทำให้นักเรียนไม่ใคร่รวมกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ที่ทุกคน นอกจากนั้นนักเรียน

บางคนไม่กล้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้การเรียนไม่ต่อเนื่อง เรียนไม่ทัน
 นึกเรียนคนอื่น ๆ สะกดคำศัพท์ไม่ไ้เนื่องจากศัพท์มีจำนวนมากขึ้น ทำให้เกิด
 ความเบื่อหน่ายและยิ่งถ้ามาพบกับ การเรียนการสอนที่น่าเบื่อหน่ายเข้าอีกก็อาจ
 ทำให้เด็กเรียนหยุดเรียนไปอีกด้วย

ผู้วิจัยคิดว่า การใช้ เกมมาประกอบการสอนการสะกดคำภาษาอังกฤษ
 ก็จะทำให้เด็กเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเล่นที่สนุกสนานอย่างทั่วถึง
 เด็กเรียนจะเกิดความสนุกสนานและ เกิดการเรียนรู้ไปควบ ซึ่งสอดคล้องกับ
 ความคิดเห็นของระวีวรรณ ศรีครามศรี (2520 : 100) โทกล่าว่าการ
 สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเป็นที่ครูจะต้องให้เด็กได้เข้ามามีส่วน
 ร่วมในกิจกรรมนี้มาก เพราะเด็กจะสามารถเรียนโดยดลได้ด้วยวิธีการสอนที่
 มีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเรียนโดยใช้เกมและเรียนปนเล่น ซึ่งสอดคล้อง
 กับข้อเสนอของ เมทเธอร์ค (Method อ้างถึงใน กานดา ๓ ฉบับ 2515 :
 15-16) ที่กล่าวว่า การเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาควรจะได้รับ
 ประโยชน์ให้ เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน นำความเพลิดเพลินและความโล่งเรียนรู้อา
 สู่เด็กมากกว่าจะเป็นพฤติกรรมที่จำเจ น่าเบื่อ แหงแดงและบังคับจริงจังเกินไป
 ไปสำหรับเด็ก เพราะเด็กในวัยประถมศึกษานั้นชอบการทำงานเป็นกลุ่มและ
 ชอบการแข่งขัน ทั้งนี้ในการสอนถ้าใช้เกมภาษาเป็นกิจกรรม จะเป็นการ
 ได้รับความสนใจของเด็กได้มาก การเล่นเกมนี้จะทำให้เด็กมุ่งที่จะทำ
 กิจกรรมจนลืมว่าตนกำลัง เรียนอยู่ ขณะที่เล่นเกมนี้คนก็ใช้ภาษาไปควบ เกม
 ภาษาจะช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาได้คล่องแคล่วขึ้นอีกด้วย (สุโร พงษ์ทอง เจริญ
 2525 : 48)

การสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นเราจำเป็นต้องให้นักเรียนสะกด
 คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง และสามารถจดจำได้ว่าคำศัพท์แต่ละคำประกอบไปด้วย
 พยัญชนะและสระอะไรบ้าง ทั้งนี้เราจึงต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างมาก ถ้า
 เราใช้เทคนิคในการสอนการสะกดคำซ้ำซาก เด็กเรียนก็จะเบื่อหน่าย เราจึง
 ควรจะมีเทคนิคในการสอนการสะกดคำหลาย ๆ วิธีเพื่อหมุนเวียนเปลี่ยนกันใช้
 เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำดีขึ้น แต่เท่าที่ปรากฏตามที่เราสอนกันทุกวันนี้

เทคนิคการสอนการสะกดคำยังมีปรากฏอยู่น้อยมากและประกอบด้วยปัญหาทางการสะกดคำยังมีปรากฏอยู่อีกมาก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิธีสอนการสะกดคำภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบใช้เกมและแบบธรรมชาติ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำของการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนจากสองวิธีนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนใหม่ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า ระหว่างการสอนแบบใช้เกมและการสอนแบบธรรมชาติ

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำการสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า ที่ได้รับการสอนแบบใช้เกมและการสอนแบบธรรมชาติแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า ปีการศึกษา 2525 ของโรงเรียนวัดบางขุนนนท์และโรงเรียนวัดบางเสาธง เขตบางกอกน้อย สังกัดกรุงเทพมหานคร โรงเรียนละ 1 ห้อง ห้องละ 30 คน รวมจำนวนประชากรทั้งหมด 60 คน

2. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง จากกิจกรรมเฉพาะคำศัพท์ที่ไม่เคยเรียนมาก่อนซึ่งปรากฏอยู่ในบทที่ 26-28 ในหนังสือ English Is Fun Book 2

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำนั้นมีความตรงตามเนื้อหา สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำได้ เนื่องจากไม่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว

2. ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเอง โดยใช้เนื้อหาเดียวกันแต่วิธีการสอนแตกต่างกัน

3. หลังจากการทดลองสอนเสร็จสิ้นไปแล้วในช่วง 3 สัปดาห์ก่อนที่จะมีการทดสอบความคงทนในการจำการสะกดคำภาษาอังกฤษ จะไม่มีการเรียนการสอนในเรื่องนี้เลย ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ความจำกัดของการวิจัย

ความคลาดเคลื่อนหรือความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย อาจเกิดได้จากสาเหตุหลายอย่าง เช่น สภาพแวดล้อมรอบห้องเรียน บรรยากาศและสภาพอากาศขณะทำการทดลอง เนื่องจากห้องเรียนติดกันมาก ทำให้กระทบกระเทือนต่อการทดลองได้

ค่าจำกัดความ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบการสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

เกม หมายถึง การแข่งขันระหว่างคู่แข่ง ซึ่งสามารถจะเล่นเป็นรายบุคคลหรือเล่นเป็นกลุ่ม เล่นตามกติกาที่กำหนด เพื่อให้ถึงจุดหมายของ เกมที่ตั้งไว้

การสอนแบบใช้เกม หมายถึง การสอนการสะกดคำภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมควบคู่กันไปด้วยในการเล่น เกมตั้งแต่ขั้นนำ ชั้นสอนชั้นสรุปและชั้นประเมินผล

การสอนแบบธรรมดา หมายถึง การสอนการสะกดคำภาษาอังกฤษ โดยครูจะเป็นผู้ดำเนินการสอนโดยตลอดตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงขั้นประเมินผล

ความคงทนในการจำ หมายถึง ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่เรียนรู้เกี่ยวกับการสะกดคำภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มหลังจากที่การสอนได้สิ้นสุดลงเป็นเวลาสามสัปดาห์ วัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีสอนการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษของครู เพื่อให้ครูได้เลือกใช้วิธีสอนที่เหมาะสม
2. เป็นแนวทางให้นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

2. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าของโรงเรียนวัดบางขุนนนท์และโรงเรียนวัดบางเสาธง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2525 โรงเรียนละ 1 ห้อง ห้องละ 30 คน รวมทั้งหมก 60 คน การเลือกตัวอย่างประชากรทั้ง 2 ห้อง เลือกโดยใช้คะแนนจากแบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้าประจำภาคต้น ปีการศึกษา 2525 ซึ่งทางกลุ่มโรงเรียนจตุลาลักษณ์ เลือก

โรงเรียนละ 1 ห้อง โดยเลือกห้องที่นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ใกล้เคียงกัน แล้วทดสอบค่าที (t-test) เพื่อคว่านักเรียน 2 ห้อง มีคะแนนผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ตัวอย่างประชากรทั้ง 2 ห้องนั้นเป็นนักเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน จึงได้คัดเลือกวิธีสอน 2 แบบให้กลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นนักเรียนของโรงเรียนวัดบางขุนนนท์ ใ้รับการสอนแบบใช้เกม กลุ่มที่ 2 ซึ่งเป็นนักเรียนของโรงเรียนวัดบางเสาธง ใ้รับการสอนแบบชมรมคา

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการสอนเรื่องสะกดคำภาษาอังกฤษ ซึ่งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน 2 ชุด ชุดละ 5 แผน ได้แก่ แผนการสอนแบบใช้เกม และแผนการสอนแบบชมรมคา

3.2 นำแผนการสอนจากข้อ 3.1 ไปให้ครูผู้สอนตรวจสอบ และให้ข้อเสนอแนะ เพื่อแก้ไขแล้วนำแผนการสอนนั้นไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากร คือ โรงเรียนวัดธาตุทอง จำนวน 2 ห้อง ๆ ละ 30 คน

3.3 แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 27 ข้อ แบ่งเป็น 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับคำศัพท์ทั้งหมดที่เรียนในแผนการสอนที่ 1

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับคำศัพท์ทั้งหมดที่เรียนในแผนการสอนที่ 2

ตอนที่ 3 เกี่ยวกับคำศัพท์ทั้งหมดที่เรียนในแผนการสอนที่ 3

ตอนที่ 4 เกี่ยวกับคำศัพท์ทั้งหมดที่เรียนในแผนการสอนที่ 4

ตอนที่ 5 เกี่ยวกับคำศัพท์ทั้งหมดที่เรียนในแผนการสอนที่ 5

3.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ไปให้ครูผู้สอนผู้เดิมที่ใดเคยตรวจแผนการสอนตรวจพิจารณาแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนวัดธาตุทอง จำนวน 58 คน จากนั้นนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนกและหาค่าความเที่ยง

4. ผู้วิจัยสอนตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มด้วยตนเองตามแผนการสอนที่กำหนดขึ้นเป็นเวลาติดต่อกัน กลุ่มละ 20 คาบ

5. การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 หลังจากทดลองสอนแต่ละแผนของ แต่ละชุดจบแล้วก็จะนำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาทดสอบกับตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มทุกครั้งไป จนกระทั่งครบทั้ง 5 แผน แล้วนำคะแนนที่ทดสอบหลังการสอนแต่ละครั้งตามแผนการสอนทั้ง 5 ครั้งของ แต่ละกลุ่มมารวมกันเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วเอาคะแนนทั้ง 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบเพื่อหาความแตกต่างโดยการทดสอบค่าที (t-test)

5.2 วัดความคงทนในการจำของนักเรียน โดยทำการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง เมื่อสิ้นสุดการสอนแล้วสามสัปดาห์ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ชุดเดิม แล้วนำคะแนนที่สอบได้ครั้งหลังนี้ของทั้ง 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบกัน โดยการทดสอบค่าที (t-test) เช่นเดียวกับข้อ 5.1